

Ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν ἀφηρέθη ἡ σκόνι, ὁ μὴ
ξεσκόνησθαι σύνηθ. Ἀξέσκόνηστα ἔχεις τὰ ρούχα σύνηθ.
Ἐχω-ἄφησα ἀξέσκόνηγες τοῖς καρέκλες Κορινθ. Συνών.
*ἀκόμπητος, ἀξετίναχτος.

ἀξέσπαστος ἐπίθ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ.
ζωή 73 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεσπαστός < ξεσπῶ.

Ὁ μὴ ἐκσπασθεὶς ἐνθ' ἄν. : Ποίημ.

Βόσκεις ἀξέσπαστους θυμούς καὶ κρατημένα μίση
ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

ἀξεσπύριστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀξισπύρ'στους Στερελλ.
(Αἰτωλ.) ἀξισπύριγους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεσπυριστός
< ξεσπυρίζω.

Ἐκεῖνος ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἐξήχθησαν οἱ κόκκοι, ἐπὶ
δημητριακῶν καρπῶν : Τὰ 'χουμι ἀξισπύρ'στα ἀκόμα τὰ
φυσούλια, τοῖς φυκὲς κττ. Ἀξισπύριγον καλαμπόξ'. Συνών.
ἀξεκούκκιστος.

ἀξεσταύρωτος ἐπίθ. Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεσταυρωτός
< ξεσταυρώνω.

Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ξεσταυρώθηκε ἐκ τοῦ ἀργαλειοῦ,
ἐπὶ ὑφαινομένου παννίου τοῦ ὁποίου δὲν ἐτελείωσεν ἡ
ὑφανσις : Ἀξεσταύρωτο παννί.

ἀξεστάχυστος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεσταχυαστός
< ξεσταχυάζω.

1) Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔβγαλεν ἀκόμη στάχυν, ἐπὶ δημη-
τριακῶν σύνηθ. : Τὸ σπαρτό μου εἶναι ἀξεστάχυστο σύνηθ.
Κατ' ἐπέκτασιν δὲ καὶ ἐπὶ ἀγροῦ Πελοπν. Κορινθ. : Τὸ χω-
ράφι εἶναι ἀκόμη ἀξεστάχυστο. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ὥριμος, ἐπὶ
κορασίων τῶν ὁποίων οἱ μαστοὶ δὲν ἀνεπτύχθησαν ἀκόμη,
καὶ ἐπὶ παιδίων σύνηθ. : Παιδί ἀξεστάχυστο. 3) Ὁ μὴ
παρακμάσας, ὁ ἀκμάζων ἔτι Εὐβ. (Αὐλωνάρι) : Αὕτῃ εἶναι
ἀξεστάχυστος, κρατεῖται ἀκόμα. Κόρη ἀξεστάχυστος.

ἀξεστόμιστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀξεστομάτιστος
Λεξ. Γαζ. (λ. ἀνέκφραστος).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεστομιστός
< ξεστομίζω.

Ὁ μὴ ἐξεληθὼν τοῦ στόματος, ἐπὶ λόγου ἐνθ' ἄν. : Λόος
ἀξεστόμιστος Ἀπύρανθ.

ἀξεστος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄξεστος.

Τραχύς, ἀγροῖκος τοὺς τρόπους : Ἀξεστος ἄνθρωπος.
Ἀξεστοὶ τρόποι. Συνών. ἀγροῖκητος Β4.

ἀξεστρεμματίστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀξεστρεμματίστος
Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ. ἀξιστρεμματί'στους Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεστρεμματιστός
< ξεστρεμματίζω.

Ὁ μὴ σκαφεὶς βαθέως, ἐπὶ ἀγροῦ ἐκχερσωθέντος
ἐνθ' ἄν. : Χωράφι ἀξεστρεμματίστο Λεξ. Δημητρ.

ἀξεσυννεριστὰ ἢ, Πελοπν. (Αἴγ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ξεσυννεριστὰ.

Τὸ νὰ μὴ κρίνη τις κἀνένα ἄξιον προσοχῆς καὶ ἀπαν-
τήσεως : Ἡ ἀξεσυννεριστὰ γέ' αὐτὸν εἶναι τὸ καλύτερο πρᾶμα.

ἀξεσυννέριστα ἐπίρρ. Εὐβ. (Ὁρ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.
κ. ἄ.) ἀξεσυννέριστα Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀξεσυννέριστος. Πβ. ἀ- στερητ. 1β.

1) Ἀνευ παρεξηγήσεως ἐνθ' ἄν. : Ἐμεῖς μιλοῦμε ἀξε-
συννέριστα Ἀρκαδ. Τὰ πάμε ἀξεσυννέριστα αὐτόθ. 2) Ἀνευ
συστολῆς, ἐλευθέρως ἐνθ' ἄν. : Τρώει κἀνεὶς ἀξεσυννέριστα
Ἀρκαδ. Φάε ἀξεσυννέριστα Ὁρ.

ἀξεσυννέριστος ἐπίθ. Πελοπν. (Αἴγ. Ἀρκαδ. κ. ἄ.)
Σαλαμ. — Λεξ. Αἴν. ἀξισ'νέριστους Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεσυννεριστός
< ξεσυννερίζομαι.

1) Παθ. ὁ μὴ λαμβανόμενος ὑπ' ὄψιν, ὁ μὴ ἀξιούμενος
σοβαρᾶς προσοχῆς ἐνθ' ἄν. : Εἶναι ἀξεσυννέριστος, γιατί εἶναι
μεθυσομένος Αἴγ. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ συνεριζόμενός τινα,
ὁ μὴ παρεξηγῶν τινα Λεξ. Αἴν.

ἀξετελείωτος ἐπίθ. Κρήτ. ἀξετέλειωτος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξετελείωτός
< ξετελείωνω.

Ἀτελείωτος, ἀσυντέλεστος : Ἀξετέλειωτο παννί - φασίδι
κττ. Συνών. ἀξετέλευτος, ἀτελείωτος.

ἀξετέλευτος ἐπίθ. Νίσυρ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξετελευτός
< ξετελεύω.

1) Ἀξετελείωτος, ὁ ἰδ., Ρόδ. : Ἀξετέλευτη δουλειά. 2)
Ἀτελής, ἐλαττωματικός Νίσυρ. : Ἀξετέλευτος εἶσαι, κακόμοιρε!

ἀξετίμητος ἐπίθ. Ἡπ. (Πάργ.) Κεφαλλ. Πελοπν.
(Αἴγ. Κορινθ.) — Λεξ. Βλαστ. ἀξιτίμ'τους Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξετιμητός < ξε-
τιμῶ.

Ἀνεκτίμητος, πολύτιμος ἐνθ' ἄν. : Ἀξετίμητη γυναῖκα
εἶναι ἡ δεῖνα. Κεφαλλ. Εἶναι ἀξετίμητος ἄντρας Αἴγ. Ἀξε-
τίμητοι μπαξέδες Πάργ. Ἀξιτίμ'του πρᾶμα Ζαγόρ. Συνών.
ἀνεκτίμητος 1, *ἀνεχτίμωτος, ἀξετίμωτος 2, ἀτί-
μητος.

ἀξετίμωτος ἐπίθ. Ζάκ. Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Λευκ.
Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μεσσ.) — ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παλ.
παληκάρ. 109 ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 278 ἀξιτίμουτους Θράκ.
(Αἴν.) Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξετιμωτός < ξε-
τιμῶνω.

1) Ὁ μὴ ἐκτιμηθεὶς Κεφαλλ. : Τσοὶ ἔχω ἀκόμη ἀξετί-
μωτες τσοὶ ἐλαίες. 2) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτιμηθῇ,
ἀνεκτίμητος, πολύτιμος Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. (Αἴν.) Κέρκ.
Λευκ. Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μεσσ.) Στερελλ. (Ἀκαρναν.)
— ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. : Αὕτῃ ἡ γυ-
ναῖκα ἔχει χάρες ἀξετίμωτες Παξ. Αὐτὸ ἦτανε σκυλλὶ ἀξε-
τίμωτο Μεσσ. Τοῦ σπιτιοῦ τὰ ἐπιπλα τοῦ φαίνονταν ἀξετίμωτα
Κέρκ. Ἀλουργοῦ ἀξιτίμουτου Ἀκαρναν. Ἀρματα ἀξετίμωτα,
γὲ αὐτὸ δὲν τ' ἀγοράζουνε γιὰ νὰ μὴν τὰ μαγαρίσουν ΓΒλαχο-
γιάνν. ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Ὅσο κι ἂν λάμπη ἐπάνω σου τὸ μάλαμα, βεζίρη,
καὶ πέτρες ἀξετίμωτες κι ἄρματα ξακουσμένα
ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀξετίμητος.

ἀξετίναχτος ἐπίθ. Σαλαμ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ. ἄ.
— Α'Εφταλ. Μαζώχτρ. 65.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξετιναχτός < ξε-
τινάζω.

1) Ὁ μὴ ἐκτιναχθεὶς, ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἀφηρέθη
ἡ σκόνι ἐνθ' ἄν. : Τὸ χαλὶ τό'χω ἀξετίναχτο Ἐρμούπ. Ἡ
ἀντρομίδα εἶναι ἀξετίναχτη Σαλαμ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀξε-
σκόνηστος. 2) Μεταφ. ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν δύνα-
ται τις νὰ ἀπαλλαγῇ Α'Εφταλ. : Ποίημ.

Τὸν ἐπίασε βαθειὰ κι ἀξετίναχτη στενοχώρια.

